

Connexió ASPACE

ASSOCIACIÓ DE PARÀLISI CEREBRAL ASPACE • ANY 2002 • NÚM: 4

Òrgan d'expressió de
l'entorn de la
paràlisi cerebral

**El Conseller Artur Mas
va inaugurar el III Symposium
de Paràlisi Cerebral acompañat
a la taula pel President
d'ASPACE Sr. Abel del Ruste
i el Dr. Jordi Ponces**

El dia 24 de novembre el Conseller de Treball l'honorabile senyor Lluis Franco clausurà el III Symposium de Paràlisi Cerebral. Era el final de dues jornades i mitja de treball intens i que culminaven mesos de preparació. Tothom hi va trobar una riquesa d'aportacions que feien referència a aspectes diferents que anaven des del coneixement a criteris bàsics com a la realitat de l'assistència. Tots els especialistes de les institucions d'ASPACE Barcelona varen realitzar treballs de revisió o d'investigació de gran interès

**III SYMPOSIUM
SOBRE PARALÍSIS
CEREBRAL**

Carme MASIP MARCOVAL
c/ Ecuador 55-59, 5º 1ª
08029 BCN

ÍNDEX

- DR. JORDI PONCES **Entrevista con la Dra. Coromines** 3 ROSA ORTOLÀ **La «Diada» estadounidense** 4 JOSE LUIS, RULEX PC,
monitor de otro PC 6 ESTHER GIRONA **Poesía** 6 REDACCIÓN **Sugerencias** 7 REDACCIÓN **Homenatge al voluntariat** 8
REDACCIÓN Entrevista 4 x 4 10 JUAN CARLOS ALCÁNTARA **Campeonato de Fútbol** 7 12 NORMA FERRER **Vacaciones** 12
JOSE LUIS, RULEX **Humor Rulex** 14 MARTÍ CUIXART **Rosas i espinas sobre ruedas** 15 MARTÍ CUIXART **Encreuat** 15

Editorial

Los pasados días 22, 23 y 24 de Noviembre se celebró el tercer Congreso sobre Parálisis Cerebral, organizado por ASPACE Barcelona con motivo del 40 aniversario de la Inauguración del Centre Pilot Arcàngel Sant Gabriel.

En este caso fue un Symposium más bien orientado a profesionales, sin embargo fuimos varios los paralíticos cerebrales que acudimos a él. Evidentemente había muchas de las ponencias que estaban orientadas a los actuales y futuros profesionales, escapándosenos algunos conceptos. Pero no por ello dejamos de observar cosas bastante significativas para nosotros.

Ante todo pudimos observar como existen muchos profesionales que a la vez que realizan su tarea, están pendientes en todo momento de como mejorar la autonomía y la calidad de vida del Paralítico Cerebral. Sin duda este campo requiere una mayor implicación que en otros trabajos; hablamos por tanto de un trabajo que suele ser y tiene que ser vocacional, realizando un esfuerzo que para el beneficiario (P. C.) resulta impagable. Más cercano para nosotros empieza a ser y «será cada día más» la adaptación del mundo de la informática al P.C. Esto es algo que ya supone para nosotros un avance, pero que al mismo tiempo necesita de una constante investigación y preocupación por parte de los profesionales, pues dada la diversidad de patologías que existen dentro de nuestro entorno, no hay, ni habrá, una herramienta universal para nosotros. La investigación en nuevo software y hardware ha de ser constante para dar continuidad a los avances a los que nos hemos referido. Esto quedó claro en el simposium, así como el interés demostrado en seguir en esta línea.

Conscientes del esfuerzo que ha significado para ASPACE Barcelona la organización del Symposium, y todo lo que comporta, queremos agradecer especialmente las horas dedicadas de manera totalmente altruista por los Secretarios del Comité organizativo: Dr. Joan Vidal, Sra. Africa Ortega y Mercé Bassas, y lógicamente al Dr. Jordi Ponces, Presidente del Comité.

La redacción

STAFF

Direcció : Xavi Soteras, Josep Ma. Martí, Rosa Ortolà, Ramiro Herrador, Pedro Cordero, Martí Cuixart, Emilia Vicioso, Miguel Quintero.

Suport tècnic : José Manuel Aguilar

Disseny i Maquetació: Jordi Jiménez

Coordinació Tècnica: Xema Martín

Col·laboracions: Jordi Ponces, Norma Ferrer, Mercè Bassas, Juan J. Alcon, Jordi Cabrera, Jordi Rietos, Emilia Vicioso, Jose Luis Hurtado, Fco. Jesús Martín Verdugo, Juan Carlos Alcántara, Esther Girona, mare de Mireia Almiñana

Col·laboració especial de FILMAPRINT S.L.

Amb el suport de ASPACE

III Symposium de Paràlisi Cerebral

El dia 24 de novembre a primera hora de la tarda el Conseller de Treball l'honorble senyor Lluís Franco clausurà el III Symposium de Paràlisi Cerebral. Era el final de dues jornades i mitja de treball intens i que culminaven mesos de preparació. Malgrat que la primera sessió va començar a les 9 del matí del dia 22, la inauguració es va fer a les 2 per l'Honorble Conseller en Cap Artur Mas.

Hi varen assistir uns 450 professionals de tota Espanya, a més dels ponents invitats, uns quants nois amb paràlisi cerebral i uns quants pares. Les sales van estar sempre plenes i en alguna ocasió amb dificultat per asseure's.

El programa era molt ambiciós. Els organitzadors volien que fos útil per a tot el conjunt de professionals que intervenim en l'assistència al paralític cerebral al llarg de tota la vida. Per això era necessari tocar una sèrie de temes que normalment alguns poden considerar que no son del seu interès. Calia donar una visió actualitzada de tots els aspectes que tenen relació amb la paràlisi cerebral. Així cadascú podria fer una formació accelerada sobre la complexitat dels aspectes que creiem li és necessari conèixer a tot professional. Per això era un Symposium més per anar a escoltar, que per anar a discutir.

A la vegada els organitzadors volíem que quedés clar, d'una manera maxaona, la importància del treball en equip. I això havia de quedar clar al analitzar els diferents aspectes de l'assistència, tant pels professionals del Centre Pilot com d'altres institucions. Aquest és un aspecte que inquieta molt a aquells que els hi costa molt fer-ho, o no poden fer-ho.

Aquests dos objectius es varen complir. Condensat en dos dies i mig tothom hi va trobar una riquesa d'aportacions que feien referència a aspectes diferents que anaven des del coneixement a criteris bàsics com a la realitat de l'assistència.

El Symposium va aportar aspectes concrets de la assistència, en el camp de la fisioteràpia, la reeducació psicomotriu, la logopèdia, la teràpia ocupacional, la pedagogia, la cirurgia, les crisis epilèptiques, etc. En les dues tardes dels dies 22 i 23 es varen fer sessions conjuntes, cada una d'elles amb aportacions molt interessants que més d'un haguera volgut assistir-hi a les dues.

Alguns aspectes d'importància per tothom com el tractament precoç, o les dificultats de deglació, o el tractament de la epilepsia, o el coneixement de les dificultats en l'organització de les pràxies, o noves tècniques exploratòries, etc. varen ser exposades en les sessions conjuntes.

Afortunadament les aportacions dels especialistes del món mediterrani que varen ser invitats van ser de gran nivell. Tots els especialistes de les institucions d'ASPACE Barcelona varen realitzar treballs de revisió o d'investigació de gran interès i que van ser elaborats fora d'hores amb una dedicació exemplar.

Pròximament destacarem alguns temes que pensem que la seva divulgació pot ser útil, tant pels propis nois afectats com per les seves famílies.

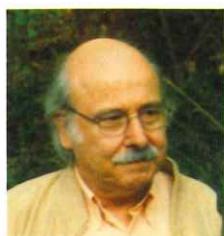
JP.

Fundació "la Caixa"

ENTREVISTA AMB LA Dra. Júlia COROMINES

(... continua del número anterior)

Dra Coromines, Vd. va estar treballant en el Servei de Neurologia de l'Hospital del Sagrat Cor, que dirigia el Dr. Subirana. Com va ser?

En la meva estada a Londres, quan estava en la Tavistock, vaig aprofitar els últims tres mesos per anar unes hores a la Unitat de Cerebral Palsy, del Queen Mary Hospital for Children, de Surrey. Era un Servei amb fisioteràpia, logopèdia, teràpia ocupacional i escolaritat. Al tornar a Barcelona en vaig parlar amb el Dr. Subirana, qui es va interessar pel tema i em va oferir obrir una consulta externa per nens lesionats cerebrals. Per aquells temps vaig donar una conferència sobre aquest Servei de Paràlisi Cerebral de Surrey, en la que, apart dels neuròlegs i alguns pediatres de l'Hospital, hi van assistir el Dr. Barraquer i el Dr. Ponces, llavors estudiant de medicina.

L'interès de alguns psicoanalistes pels nens paralítics cerebrals comença ja amb el propi Freud. De fet va ser ell qui utilitzà per primera vegada el nom de Paràlisi Cerebral Infantil.

Freud que a finals del segle XIX s'ocupava d'una sala de nens amb malalties neurològiques, va diferenciar uns nens que creia que no havien d'estar en un Hospital, però que eren rebutjats en les escoles. Jo crec que els nens paralítics cerebrals sedueixen als professionals quan un connecta amb cadascú d'ells. A més obliguen a revisar l'antagonisme ancestral entre lo neurològic i lo psicològic. Moltes generacions de metges han viscut aquest antagonisme com si una vegada diagnosticat un pacient de malaltia neurològica, no existís cap possibilitat de patir un trastorn emocional. I per el contrari, si algú patís un trastorn emocional això excluia la possibilitat de patir una malaltia neurològica. El nen que pateix una paràlisi cerebral, té un trastorn neurològic que crea i genera problemes emocionals a ell i al seu entorn i provocarà problemes de conducta. El major coneixement dels processos mentals gràcies al psicoanàlisi i desenvolupament de les neurociències, fan que aquest antagonisme quedí desfasat.

En els seus estudis sobre la psicologia i psicopatologia arcaiques hi ha jugat un paper molt important el seu coneixement dels problemes dels nens paralítics cerebrals, oi?

El coneixement psicoanalític del desenvolupament del nen petit em va ajudar al principi a la comprensió del nen lesionat cerebral. Les sessions clíniques setmanals amb el personal del

centre, els seminaris, els treballs conjunts, etc. ens ha portat a comprendre la situació dels nens molt petits. La doble visió neurològica, aportada fonamentalment pel Dr. Ponces i la psicològica ens ha enriquit en el coneixement de les primeres organitzacions neuromental. En el Centre molts coneixements neurològics s'estaven aplicant abans de tenir una comprensió psicològica de la situació. Això va permetre estudiar aspectes molt primitius, biològics, de l'organització mental. Segons M. Klein existeix el jo des del principi de la vida. Crec que coexisteix amb el món sensorial existent en el fetus. El meu particular interès clínic i científic per nens cada vegada més petits, no ha fet més que seguir el camí del propi psicoanàlisi, ampliant el camp d'estudi en aquesta direcció.

Doctora, tornant a la història del Centre, quin record té de la col·locació de la primera pedra del Centre?

Va ser un dia molt emocionant. El lloc era prodigiós en mig de pins i altres arbres i amb una vista excepcional. Es va col·locar un escrit que barem firmar el Sr. Marcet, el director de l'Institut Britànic, varis membres de l'Associació (que llavors es deia Sociedad de ayuda a la parálisis cerebral), els Srs. Dalmau i Vinyes, les autoritats etc. Dintre de tot, i tenint present la època, la construcció de l'edifici es va fer força ràpida. En principi es va idear un edifici molt obert quasi sense portes (després es va veure la necessitat de crear espais tancats). De fet es va inaugurar el Centre pel novembre de 1961.

En tots aquests anys han passat moltes persones que han ajudat a crear l'estil del Centre. Molts continuem en el Centre però d'altres ja no hi son. Voldria recordar el Dr. Aguilar, la Isabel Badenes, en Josep Vilà, l'Angels Pujades, etc. Però al principi érem pocs i no se si els podrem recordar a tots. La Montserrat Roig que amb la seva dedicació va ser un puntal pel Centre, el Sr. Mas incansable, la Matilde Pont un altre puntal, amb la Dolors Torres, l'Elisabet Puig i la Margarida Rovira, la Sra. Mas que ens cuidava a tots, la Carme Robert i la Mercè Capdevila, primeres logopedes del centre, les fisios Concepció Sans i Monserrat Pérez Soler, la Maria Rosa Dausà, l'Ana Maria Martí, la Maria Solsona. Possiblement ens deixarem a algú. Recordem el pas fugaç del Dr. Plaja. L'any 1961 s'acaba amb el manteniment d'una manera estable del trio de metges Dra. Torres, Dr. Ponces i Dra. Coromines. Varen ser moments molt heroics.

Dra. Coromines, quaranta anys son molts per una Institució. Gràcies per tot el que ha aportat al coneixement del paràltic cerebral i al que ens ha aportat a tots.

Dr. Jordi Ponces

Fundación ONCE
para la cooperación e integración social
de personas con minusvalías

Una "Diada" estadounidense

Rosa Ortola
"Corresponsal
Especial"

Conocí a Vicenç Sanclemente García, actual corresponsal de TVE en Washington, en 1990 a raíz de un reportaje sobre la problemática del paralítico cerebral y su integración socio-laboral. El reportaje, titulado: *¿Se acabó la parálisis?*, ganó el premio INSERSO de televisión. En 1993, antes de su incorporación a la corresponsalía de Londres, Vicenç quiso saber la evolución de algunas de las personas que apareciamos en el primer reportaje y lo hizo un Línea 900 que se tituló *Nadie lo hará por ti*.

En agosto de ese mismo año nos encontramos en Londres. A raíz de ese encuentro surgió una gran amistad. A finales de 1995 lo destinaron a México, a finales del 7 abre corresponsalía en La Habana, primera TV europea con sede permanente en Cuba y desde primeros de este año abrió la corresponsalía de Washington.

Vicenç me proporcionó varios "brazos amigos", tanto en Londres como en Cuba, en México no hizo falta puesto que tengo familia. Me invitó a su boda y al bautizo de su hija. ¡Sólo me queda ir a recordarla en Washington!

Esta entrevista la he podido realizar gracias a Internet, por medio de E-mail y tiene la paradoja de que el entrevistado pasa a ser entrevistador y viceversa. ¡Espero que os guste!.

R.- ¿Qué hacías el día 11 de septiembre cuando atentaron contra las Torres Gemelas y el Pentágono?

V.- Estaba en la corresponsalía. Acababa de enviar un reportaje sobre la vuelta como jugador de baloncesto de Michael Jordan y a las nueve menos cuarto empecé a ver las imágenes de una torre echando humo que pasaba la cadena CBS. Avisé al corresponsal de Nueva York

y al telediario. Estaba a punto de comenzar el informativo de las tres y Ana Blanco ya empezó con la noticia.

R.- ¿Qué pensaste cuando viste las primeras imágenes de las Torres en llamas?

V.- Al principio me pareció una imagen curiosa. Pensé que era un pequeño incendio o un pequeño avión que se había estrellado. Estamos tan influidos por el cine que, subconscientemente, pensé que era una película. No me imaginaba la cantidad de gente que debía de estar sufriendo allí dentro.

R.- ¿Eras consciente de lo que pasaba y sus repercusiones?

V.- Yo pienso que todos nos dimos cuenta de lo que ocurría cuando vimos un segundo avión estrellándose. Entonces sí que era imposible un accidente. Fui a buscar inmediatamente un libro que se llama:

Esta no es una guerra contra una religión o raza y está bien que no se discrimine a los musulmanes.

Osama Bin Laden's Al Quaida, Profile of a Terrorist Network. Me imaginé que el atentado respondía al enemigo número uno de los Estados Unidos y así lo dije en antena.

R.- ¿El pánico cundió inmediatamente entre el pueblo estadounidense?

V.- Aquí el único momento de pavor fue cuando todo el mundo estaba fijándose en Nueva York. Explota un avión en el Pentágono y acto seguido las noticias nos di-

cen que se acerca otro avión hacia Washington. Nosotros estámos a una manzana de la Casa Blanca, evidentemente, la gente salió a la calle en masa para dirigirse al metro y volver a sus casas dejando el centro vacío.

R.- ¿Cómo se comporta el pueblo estadounidense ante un acontecimiento de esta magnitud?

V.- Yo creo que como todos los pueblos hubieran reaccionado. Primero con muchísima sorpresa, con mucha tristeza. Es la primera vez que han sido atacados en su propio territorio de esta forma. Estados Unidos luchó por los otros en la primera y en la segunda guerra mundial pero nunca fue atacado en el territorio continental. Pienso que todavía no se ha recuperado de la sensación de sorpresa, de verse vulnerables.

R.. Explícanos quién es Bin Laden.

V.- Bueno, ha fundado un grupo de fundamentalistas islámicos a los que vemos que no les importa morir, con tal que puedan imponer el terror en Estados Unidos o sus aliados. Evidentemente cuentan con mucha organización y bastante dinero.

R.- ¿Crees que Bush obra correctamente cuando, sin ir más lejos, el Estado Español con ETA o Irlanda con el IRA, sufren desde hace año el terrorismo?

V.- Creo que sí. Creo que no se ha dejado llevar por un primer impulso, como podríamos pensar que haría un cowboy tejano. Primero es muy importante consolidar una coalición política, una red que actúe contra las finanzas de los terroristas y después acudir a las armas. Pienso que ha actuado pensando las situaciones. También me parece correcto que se insista en que esta no es una guerra con-

**Solució de
l'encreuat**
 1: Dedicada. - 2: Amoroses.
 3: Tulipera. - 4: Als. Nil.
 5: Dar. Rav. - 6: Or. Sidera.
 7: racfed. - 8: Anatases.

FUNDACIÓN
 M. Francisca de
ROVIRALTA

tra una religión o raza y que dentro de Estados Unidos pidan que no se discrimine a los musulmanes.

R.- ¿Crees que hay terrorismos de diferentes tipos o el terrorismo es terrorismo igual en todas partes?
 V.- Creo que el terrorismo es igual en todas partes. No se enfrentan a ejércitos. Su misión es extender el miedo y enseñar la残酷 en el máximo grado posible. Es la negación de la civilización. Estoy absolutamente en contra de los que dicen que la historia avanza también por la violencia.

R.- ¿Esta ofensiva terrorista contra las Torres Gemelas y el Pentágono ayudará a la lucha contra el terrorismo en otros países?

V.- Sin duda creo que sí. Es muy importante que haya un acuerdo entre todos los

países democráticos. Que no pueda haber santuarios, que personas que están buscadas por varios homicidios en un país, se dediquen a la jardinería y al bricolaje en el país de al lado. A su vez, creo que deben extenderse al máximo las condiciones democráticas para que todo el mundo pueda verse representado en el

mundo político, que se luche contra la pobreza y la desigualdad y así evitar los fascismos.

R.- ¿Temiste, temes o crees que puedes temer, por tu seguridad?

V.- No. Estamos en el mismo edificio que la CNN o que la televisión de Israel, pero creo que no podemos vivir con el miedo encima. En ese caso, los terroristas habrían triunfado en sus intenciones.

R.- ¿No crees que con los atentados del once de septiembre se puso en entredicho la arquitectura del centro de las ciudades de Estados Unidos?

V.- Sin duda. Aquí todas las grandes ciudades tienen un centro con varios rascacielos representativos. Se ha demostrado que es lo más vulnerable no a un ataque terrorista sino a cualquier accidente. Yo pensé inmediatamente en las torres Sears de Chicago. Si hay un incendio en el piso 130 ¿Qué hacen los del piso 150?. Hay gente que se niega ahora a trabajar en pisos muy altos o incluso que han pedido paracaídas para descender en caso de accidente.

R.- ¿Las norteamericanas son ciudades adaptadas para los discapacitados?

V.- Sí. Yo diría que es una de las sociedades más preparadas en este sentido. Hay muchísimas personas que volvieron lesionadas, entonces muy jóvenes, de la guerra del Vietnam. En Washington es increíble, y da gusto ver que todas las estaciones de metro tienen ascensores para entrar y salir, y todas las aceras están preparadas. Pero como decíamos antes, el once de septiembre demuestra que todos los edificios deben tener fácil salida de urgencias y perfectamente adaptadas para todos los ciudadanos.

R.- ¿Hay ayudas para los discapacitados?

V.- Yo creo que sí, pero depende de cada Estado. Lo que sí perjudica es que no

hay un sistema de sanidad pública para todos los ciudadanos. Hay muchos seguros privados, y ayudas de beneficencia. Sí hay una gran extensión de organizaciones civiles privadas y de voluntarios que ayudan a las personas con deficiencias.

Creo que es uno de los grandes handicaps en cuestiones como las de los ataques con ántrax, es precisamente eso, que falta un sistema nacional de salud.

R.- ¿Hasta qué punto es grave el ántrax?

V.- El ántrax es una enfermedad muy antigua que en España conocen bien los que han vivido con animales en granjas. Es lo que se llama en español carbunclo. Es una

En USA lo que sí perjudica es que no hay un sistema de sanidad pública para todos los ciudadanos.

de las infecciones que mejor se pueden tratar con antibióticos. Y un dato importante, no es contagiosa. Sin embargo, es muy resistente al medio ambiente y sus esporas pueden permanecer años.

R.- ¿A qué pueden responder los casos de ántrax?

V.- No se ha demostrado. Se está estudiando si responde a un nuevo ataque terrorista o bien a un loco o a un grupo de locos. Pero creo que toca a la vulnerabilidad de la sociedad. Sea quien sea quienes crean pánico y pienso que debe actuar con precaución pero siguiendo con nuestra vida, nuestro trabajo y nuestras actividades normales y, sobre todo, apreciando la sociedad democrática por la que tanto se ha luchado en la humanidad. ■

AMPLIA GAMA EN EXPOSICIÓN (400 M2 APROX.) DE:

- SILLAS DE RUEDAS AUTOPROPULSABLES, TRANSPORTE, PASEO, CONVENCIONALES Y LIGERAS.
- SILLAS ELÉCTRICAS DIFERENTES MARCAS Y MODELOS.
- SILLAS PARALÍSIS CEREBRAL.
- SISTEMAS Y AYUDAS PARA BAÑO Y ASEO PERSONAL.
- AYUDAS PARA ACTIVIDADES DIARIAS (LECTURA, ESCRITURA, MANUALIDADES, ALIMENTACIÓN, ASEO, ETC.).
- SOMOS ESPECIALISTAS EN SISTEMAS DE SEDESTACIÓN (BUENA POSTURA CORPORAL).

PC monitor de otro PC

El pasado día 30 de julio hasta el 5 de agosto fui a las primeras colonias organizadas por Aspace Llar. Eran mis primeras colonias como monitor de un PC, teniendo en cuenta que yo también soy un PC. Éramos un total de 16 personas 8 monitores y 8 alumnos (cada monitor era responsable de un chaval). A mí, me tocó un chaval muy majo que se llama Lluís, me lo pasé muy bien con él y con los demás por supuesto. El lugar escogido fue el pantano de Sau, el sitio era precioso, teníamos 3 piscinas para poder darnos unos bañitos y tomar el Sol. Hicimos varios talleres, como por ejemplo de camisetas, bolas Boccia (con globos llenos de arroz), llaveros y pins, búsqueda de pájaros de la zona, clasificación de plantas y creación de saquitos de olores (estos tres últimos talleres los organizó la propia casa de colonias). También hicimos unas minis olimpiadas y una gymkhana nocturna (¡que risa!).

Después de la gymkhana los monitores teníamos dos alternativas más para seguir pasándolo bien, una era, que los que estuvieran más cansados se podían ir a dormir y los otros, podían aventurarse en... "LA CAZA DEL GAMUSINO", o como decía uno de los chavales: "GASULINOS", que consistía en ir por el bosque buscando "gamusinos" con linternas y unas pistolas de agua, pero en vez de "gamusinos" encontramos unos sapos inmensos que los acabamos empapando de agua con las pistolitas.

El martes o miércoles de esa misma semana nos montamos en la furgoneta y nos fuimos todos un mercadillo que se montaba dos veces por semana en la plaza de Vic, algunos compraron cosillas para sus familias otros no. Después de visitar el mercadillo (por cierto, hacía una calor espantosa), nos fuimos a comer a una especie de campo donde había una mesa con dos bancos. Sacamos las bol-

sas de los picnics y la bebida y... ¡¡AL ATAQUERR!! Estábamos hambrientos y bastante cansados.

La mañana que hicimos el taller de búsqueda de pajarillos y clasificación de plantas, bajamos hasta el pantano, era precioso se podía ver como sobresalía la torre de la iglesia en medio del agua. La chica que nos guiaba nos contó una leyenda sobre el pantano y un gigante llamado Maurici, del cual, se podía ver su cuerpo tumbado y petrificado encima de la montaña.

La última noche la quisimos pasar en grande, entonces los monitores planeamos una salida a un pueblo que se llama Folgueroles, donde se celebraba un baile, lo pasamos estupendamente.

Tengo muy buenos recuerdos de esas colonias y espero poder volver a repetirlas.

José Luis (Rúlex)

Poesía

Una Promesa

Ofrecerme fronteras ...,
Dónde no sea derramada la sangre de mis hermanos.
¡ Inventar ! ...,
una bandera en la cual ,
no exista esa pasión destructora
que aniquila los sueños del mundo,
beneficiando la pedantería de los ilusos.
Demostrarme.....,
Una sonrisa de niño ,pero franca y abierta.
Que su joven ser prometa ,
Por décadas y milenios
Que el ser humano se volvió cuerdo.
¡ Recordarme !,
que esta tierra es bella,
que la unión....,será la fuerza de la vida,

que la tolerancia ,el estandarte de sea bandera,
que dejamos olvidada, en un rincón de nuestra existencia.
Convencerme.....,

Que existe algo más que odio y destrucción.
Que sabemos consolar el dolor de otro corazón,
Sin más beneficio que el mismo amor.

¡Regalar !,
poesía viva.
Porque con ella , no nos podremos dañar
Tan solo alimentaremos las almas,
huérfanas de pasión y sinceridad,
y si es posible con ello llorar un poco,
derramando nuestras lagrimas
a una tierra herida.....,
por muestra pasiva frialdad.

Esther Girona

Fabricació i disseny d'eines per l'accés a l'ordinador, joguines adaptades, ordinadors sobretaula i portàtils, i tots els serveis relacionats amb l'entorn de les adaptacions i informàtica.

Carrer del Sol, 18, 1.º, 3.^a
08339 VILASSAR DE DALT (Barcelona)
E-mail: cdi@globalnet.es www.cdi-at.com
Tel. 93 750 82 80
Fax 93 750 83 12

AUTOESCUELAS B AT L L E

ENSEÑANZA PERMISOS
A1 - A - B - BTP - C - C1 - C+E - D1 - D
LICENCIA CICLOMOTOR
MOTO - COCHE - CAMION
VEHICULO ARTICULADO
AUTOCAR

VIA JULIA, 14-16 (Verdún) TELEFONO 93 354 37 05
P.º DE VALLDaura, 150 (Guineueta) TEL. 93 427 48 09
P.º DE VALLDaura, 266 (Verdún) TELEFONO 93 350 46 49
VIA JU. IA, 166-168 (Verdún) TELEFONO 93 350 94 49
VINEDA, 49 (Roquetas) TELEFONO 93 354 46 40

08016 BARCELONA
08031 BARCELONA
08016 BARCELONA
08016 BARCELONA
08016 BARCELONA

**Tenemos
coche
adaptado**

Suggerències del butlletí

En aquest, el tercer butlletí connexió ASPACE, continuem amb aquesta secció amb la finalitat d'ofrir als nostres lectors unes suggerències que pensem que us poden interessar. Volem que aquesta secció sigui interactiva, entre tots la podem fer. Així que, esperem les vostres suggerències. Gràcies.

UN MUSEU : MUSEU EGIPCI

C/Vàlencia, 284 Telf. 93-488.01.88

Si t'agrada la cultura egípcia. Veure tot el que envolta el mon dels faraons, el seu particular «alfabet», les tradicions, el que s'amaga a una piràmide ... escapa't a veure aquest museu amb un nivell d'adaptació molt bo. Horari: Dilluns-Dissabte 10-14/16-20h. Diumenge 10-14h. Entrada general:900 ptes. Amb tarjeta rosa 700 ptes. Entrades gratis per associacions com per exemple ASPACE.

Transport: Bus:7(P.A.)/16/17(P.A.)/20(P.A.)/22(P.A.)/24(P.A.)/28/45/47(P.A.)

Metro:L2/L3/L4 Passeig de Gràcia

UN RESTAURANT : CAN PUNYETES

C/Maria Cubi, 189 Telf. 93-200.91.59

T'agrada menjar fora. Tens bon paladar ?. Però no tens una gran economia. Si jjj Llavors hauràs tastat el menjar de Can Punyetes. No jjj doncs a que esperes, ja es hora de que disfrutis amb la seva cuina mediterrània. Els preus es mouen entre 1000 i 2000 ptes. Horari: 13.00 a 16.00 i de 20.00 a 1h

Transports : Bus:58(P.A.)/64(P.A.)/14(P.A.)/-FCG: St. Gervasi

Nivell d'adaptació : 1 o 2 persones amb cadires de rodes si però més no. Els lavabos estan adaptats.

UNA DISCOTECA : LA BOÎTE

boite@masimas.com www.masimas.com

Avda. Diagonal, 477 Telf. 93-319.17.89

Moure una mica l'esquelet, prendre una copa, parlar amb els amics, distreure's ... tot això, i perquè no, lligar amb un noi o una noia, ho trobaràs a la boîte. Una sala ben adaptadeta on poguer anar a ballar una mica. A més de discoteca també fan actuacions en directe.

Preus :Totes les actuacions 1.000 ptes ,1.500 divendres i dissabtes. Preus sense consumició. Si compres l'entrada al Servicaixa 200ptes de descompte.

Transport:Bus:6/7(P.A.)/14(P.A.)/15/27(P.A.)/33(P.A.)/34(P.A.)/59(P.A.)/63(P.A.)/ 66(P.A.)/ 67(P.A.)/68(P.A.)

UNA PEL·LÍCULA : LUCIA Y EL SEXO

Lucia y el sexo una pel·lícula llena de amor, pasión y sobre todo sexo.

La protagonista es la típica chica que trabaja en una cafetería y busca un hombre para desahogarse y lo hace a través del sexo y entonces luego surge el amor. En esta pel·lícula nos daremos cuenta que el amor sin sexo no es nada.

Pel·lícula nominada para varios Premios Goya.

(P.A.) Parcialment adaptat.

José Ignacio Arroyo Díez
Òptic optometrista

ÒPTIMAVISIÓN

Pi i Margall,13 08024 Barcelona
Tel.: 93 284 48 08 optimavision@terra.es

VENDING SERUNIÓN
93 480.06.20

Acceso al ordenador para personas con **movimientos involuntarios**

AdaptiMouse

Dispositivo personalizado para la expresión de movimientos involuntarios

- Parálisis cerebral
- Tremores
- Esclerosis múltiple
- Enfermedad de Parkinson
- etc...

IRdata www.irdata.com

COMUNICACIÓN

IMPORTANTE GALARDÓN DE INNOVACIÓN TECNOLÓGICA A IRDATA

Infrarrojo y Microelectrónica, S.L. (IRDATa), fabricante de dispositivos de acceso al ordenador para personas con discapacidad, ha sido distinguida recientemente con la mención honorífica del Premio de Innovación Tecnológica de la Comunidad de Madrid. Es la primera vez que este importante galardón es concedido a una empresa de nuevas tecnologías aplicadas a Ayudas Técnicas. IRDATA (www.irdata.com) es la única empresa en el mercado internacional que fabrica medios de acceso al ordenador para personas con discapacidad en sus miembros superiores, lesionados medulares, síndrome de Parkinson, parálisis cerebral, miopatías... que eliminan en pantalla posibles temblores o movimientos involuntarios, incluso de gran amplitud. Las nuevas instalaciones se ubican en la calle General Moscardó nº 5. Madrid. Tfno. 91.533.05.29.

Homenatge a

En aquest número de la nostra revista no podem deixar de banda que aquest passat any va ser l'any internacional del voluntariat.

El nostre col·lectiu necessita molt d'aquesta figura per desenvolupar diferents activitats, que sense ell no es podríem realitzar.

A la nostre associació participen cada any un promig de 60 voluntaris. Aquest voluntaris fan tasques sobretot a l'àrea d'esports i en el lleure.

La funció principal del voluntari en el nostre entorn és la d'acompanyar i donar suport a persones afectades de paràlisi cerebral que per si mateixes no poden realitzar algunes activitats autonomament, com per exemple anar a la piscina (vestir, despujar, dutxar ...),陪伴ar al cine, ajudar a donar el menjar, ...

Ajuntament de Barcelona

Àrea d'esports

 Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria General de Joventut

al voluntariat

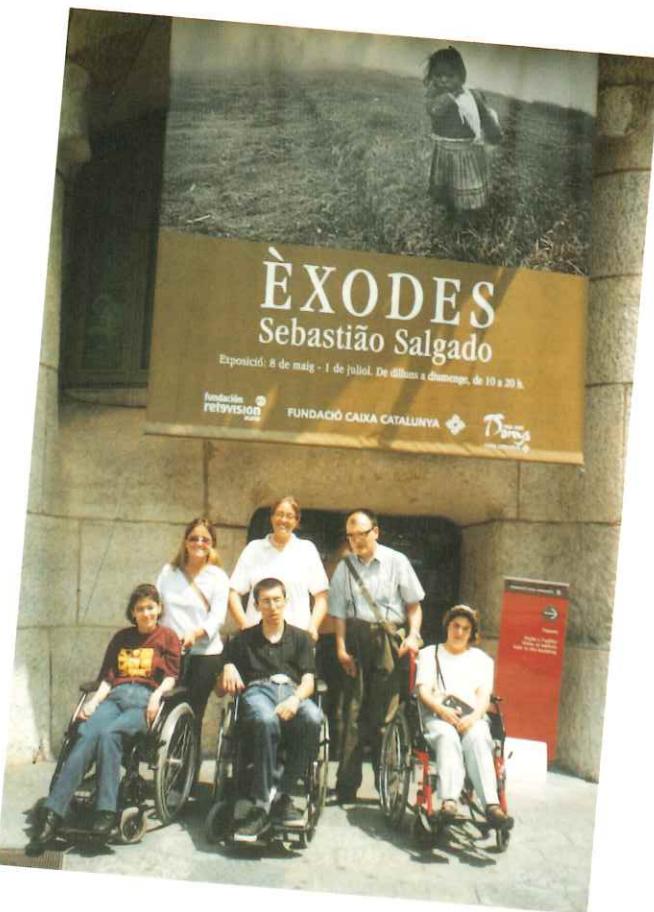
També hi ha voluntaris que realitzen tasques de formació, sobretot en el camp d'esports.

Cal recordar que el voluntari és una persona que s'ofereix lliurament a fer una cosa a la qual no està obligada, i que no rep cap compensació econòmica per això. L'altruisme és una característica molt lloable d'aquestes persones.

Aquest article i l'entrevista 4X4 preten fer un homenatge a aquestes persones que tan dessinteresadament ofereixen el seu temps.

GRÀCIES A TOTS PER TOT

A través de la nostra experiència podem afirmar que entre el paralític cerebral i el voluntari es crea un vincle d'amistat, un feeling, que no es pot explicar. S'ha de viure i i

Entrevista 4x4

Giorgia Cisquella
Estudiant en Teràpia
Ocupacional

Inma Arnó
Estudiant mòdul
Integració Social

Lorena Saura
Estudiant de
Fisioteràpia

Marta Pérez
Estudiant de
Logopèdia

Una part molt important pel funcionament de l'entorn ASPACE és el voluntariat, tenint en compte això la redacció de la revista ha creut oportú saber l'opinió de 4 voluntaris, dels diferents àrees d'ASPACE que treballen amb voluntariat. Entrevistarem un voluntari de l'àrea d'esports, un del grup de lleure de Numància, un del grup de lleure «divendres de Poble Nou», i un de l'esplai del Centre Pilot.

- COM VAS ENTRAR EN EL MON DEL VOLUNTARIAT ?
Marta : Vaig entrar en el mon del voluntariat, per fer practiques al centre pilot ASPACE i al assabentar- me que es feien sortides de lleure i eren necessàries la ajuda de voluntaris per acompañar als nois .

Lorena: La veritat és que vaig entrar-hi per casualitat ja que a l'inici de curs a la on hi havia uns rètols en els quals posava que es necessitaven voluntaris per a realitzar activitats esportives amb persones discapacitades. Mai havia tingut l'oportunitat d'accedir-hi ja que no coneixia tot aquest món.

Giorgia: Després d'haver fet les pràctiques universitàries de Teràpia Ocupacional al Centre Pilot Arcàngel Sant Gabriel vaig demanar si podia oferir el meu voluntariat en alguna de les àrees.

Imma: Ens vam introduir en aquest món arrel d'un interès comú respecte la Paràlisi Cerebral sorgit dels nostres estudis d'Integració Social.

- LA PRIMERA VEGADA QUE ET VAN POSAR DAVANT D'UN P.C., QUÈ VAS SENTIR ?, QUÈ VAS PENSAR ?, I COM VAS REACCIONAR ?

Marta : Fou una sensació difícil d'explicar, però van passar per el meu cap mil pensaments barrejats, poder fou tristor o ràbia, però alhora alegria, una alegria que ens van transmetre ells amb els seus somriures i la seva amabilitat constant en ells, que posteriorment esborrar tota aquella pena que senti la primera vegada. Vaig reaccionar de la manera mes natural, ja que crec que no hi ha gaire diferencia entre ells i jo.

Lorena: La recordo perfectament perquè no vaig saber reaccionar!! Era el primer dia de l'activitat i per circumstancies vaig quedar-me amb un dels nois, jo mai havia estat amb un noi amb P.C. no vaig saber que dir ni com actuar senzillament vaig estar. Va ser una situació una mica tensa, però em sembla que només va ser-ho per a mi perquè el noi em mirava i reia (coneixent-lo ara suposo que es reia de mi).

L'única cosa que vaig pensar és que estaria pensant.

Giorgia: En un primer moment vaig sentir-me confosa, no sabia si podria donar-los el que realment necessitaven degut a les seves discapacitats. Però, de seguida vaig reaccionar i vaig pensar que tots ells tenien uns potencials i unes capacitats i que tenia que centrar-me en aquestes.

Imma: La primera vegada vas amb certa por, deguda a la manca d'informació sobre aquest col·lectiu que té tota la població. Però després del primer contacte s'estableix una relació especial d'amistat que fa que trenquis amb tots els esteriòtipos o prejudicis que podies tenir al principi.

- QUINA COSA ÉS LA QUE MÉS T'AGRADA DEL VOLUNTARIAT ?

També col.labora amb ASPACE

**FUNDACIÓ
OSCAR RAVA**

Marta : El que mes m'agrada del voluntariat, es com ja he dit abans l'alegria que transmeten, sembla que quant torno a casa després de haver estat amb ells veig les coses diferents, perquè ells m'ho fan veure així.

Lorena: Fins ara creia que ser voluntari és quelcom que un fa en el seu temps Lliure de manera desinteressada intentant ajudar als altres, etc, el que tothom creu, però després d'aquest darrer any m'he adonat que estava equivocada ja que estar amb els nois m'ha aportat molt, m'han ensenyat a valorar les coses i, un somriure, una cara trista o senzillament un «gràcies», això és el que realment m'omple.

Giorgia: És un espai de temps on tots hi anem perquè volem , que pretenem realitzar activitats significatives i compartir les experiències viscudes.

Imma: El temps que pots compartir amb ells, i sobretot la relació que es crea entre nosaltres.

- COM DEFINIRIES LA RELACIÓ «VOLUNTARI - P.C. ?

Marta : La relació voluntariat- pc desde el meu punt de vista es basa amb l'amistat i en compartir experiències des de dos visions diferents però alhora semblants.

Lorena: No puc O bé no se definir la relació voluntari-P.C. amb una paraula o una frase. És una relació que com tota relació es fa dia a dia, uns de millors i d'altres de pitjors, perquè també hi ha dies dolents tant pel voluntari com pel P.C, malentesos, etc. És una relació que no crec que pugui generalitzar- se, és una experiència (amb compromís!!) i com a tal diferent per cadascú.

Giorgia: Pel que fa a la meva experiència, la relació que s'estableix entre voluntari – P.C. i al revés és d'un vincle afectiu molt especial. Ho definiria com una relació d'amistat recíproca.

Imma: Es crea un vincle d'amistat que et permet una convivència molt bona amb ells, és una relació especial que t'enriqueix en molts aspectes.

- DES DE EL TEU PUNT DE VISTA, COM VEUS LA SOCIETAT DAVANT ELS PARALÍTICS CEREBRALS, I EIS PARALÍTICS DAVANT LA SOCIETAT ?

Marta : D'uns anys cap aquí sembla que la societat esta una mica mes compromesa amb aquestes persones i segurament degut a que s'està treballant molt per fer entendre a la societat com son realment els pc, i sobretot sensibilitzar al la gent de que tenen "sentiments" igual que les demés persones però de totes formes encara queda molta feina per a fer i per això tots els professionals pares i voluntaris intentem fer el possible per aconseguir aquest objectiu, sobre el que pensen els pc davant la societat es complicat de respondre ja que crec que varia molt depenen de cada cas.

Lorena: Tots parlem d'igualtats socials, trencament de barreres arquitectòniques i, és molt maco, però el primer pas hauria de ser posar-se davant d'un P.C. i tothom no està preparat o disposat.

Per altra banda, si que és cert que els P.C s'estan obrint un camí i s'està treballant per millorar moltes coses, però un cop iniciat el camí cal recorre'l i, personalment penso que és aquí on realment hi ha barreres.

Giorgia: En les últimes dècades hi ha hagut canvis importants en la societat, ja que està canviant la consideració social cap als P.C's i en general a qualsevol minusvalia. Encara però, queda molt a fer.

Pel que fa als P.C's, veig les ganes que tenen de demostrar a la societat l'ampli potencial (en la mesura del possible) que tenen i d'aquesta manera poder participar-hi de forma activa.

Imma: La societat està envoltada d'un fals concepte, d'uns prejudicis i d'uns esteriotips igualment erronis, degut a la falta d'informació sobre la Paràlisi Cerebral. I per aquest motiu aquests nois/es veuen molt difícil poder formar part d'una manera normalitzada d'aquesta societat, que veu més les seves limitacions que no pas les seves facultats. Per tant els hi serà encara més difícil desenvolupar-se en un espai que desconeix que és la Paràlisi Cerebral.

ARQUITECTURA Y GESTION
PROYECTOS • REFORMAS • LEGALIZACIONES

Po. San Gervasio, 34 Pral. 2a.
08022 Barcelona

Tel. 699533266
699533305
Email. MTSARQ@terra.es

Fundació
BancSabadell

Campeonato de España de Fútbol-7

En la localidad de Villafranca del Bierzo se disputó el XIII Campeonato de España de Fútbol 7 de Parálisis Cerebral durante el pasado mes de Julio. Este acontecimiento fue organizado por la Federación Española de Deportes de parálisis Cerebral, con la colaboración del Ayuntamiento de Villafranca del Bierzo, el Consejo Comarcal del Bierzo y Caja España. Los encuentros se disputaron en las instalaciones del equipo local, el C.D Sparta Villafranquino, un club modesto que dedica a la promoción del fútbol base, y que cuenta con un campo de césped

natural que no estaba en las mejores condiciones para la práctica futbolística, pero que servía para realizar el campeonato pues el campo era para todos el mismo. Fueron unas jornadas de intenso calor y con unos horarios duros para la disputa de partidos, pero un campeonato de estas características así lo requiere, ya que se hacen muchos partidos en pocos días. En el tema deportivo el mejor conjunto sin lugar a dudas fue el de Aspace Esports Barcelona que sorprendió con la que se puede considerar la revelación del campeonato, su portero. Fue el portero menos goleado y apuntó muy buenas maneras para ser convocado por el Equipo Nacional, cuyo entrenador estuvo presente en todo momento en el campeonato, observando a las nuevas figuras del panorama nacional. Pero no sólo su portero brilló a gran altura sino

que todo el equipo realizó un magnífico campeonato, con disciplina y un orden sobre el campo digno de admirar. Así pues se coronaron como reyes, ante la sorpresa del resto de participantes, debido en parte a la juventud de este equipo catalán.

En resumidas cuentas fue un campeonato de sorpresas, todas ellas agrables por supuesto. Se descubrió un gran equipo, Aspace Esports de Barcelona, unos grandes jugadores y un gran portero. La organización también rayó a gran altura y estuvo atenta en todo momento al bienestar de jugadores y técnicos.

Juan Carlos Alcantara
Organizador del Campeonato de España de Fútbol-7

Les vacances a Elx

Ahir, un dia com qualsevol altre, de bon matí, disposada a enfrentar-me amb el fred del carrer i les presses diàries, extranyament em va venir a al memòria l'oblidat mes d'agost. El tràfec del carrer, les corredisses per no arribar tard a la feina o a l'escola, les bufandes acoplades als colls per no agafar el maleït refredat, el temut despertador que cada dia soña a la mateixa hora per recordar-nos que un nou dia de feina ens espera al davant nostre, tot sovint ens borra de

la memòria que l'estiu també existeix i amb ell, les esperades vacances. Perquè, tot i ser important realitzar les nostres activitats laborals i/o formatives durant l'any, no ens enganyem, també són necessàries unes bones vacances. Unes bones vacances on poguer contactar amb gent nova, gaudir de la companyia de vells amics, donar-nos la possibilitat de conèixer un entorn nou, perdre de vista el nostre àmbit habitual, disfruar del nostre temps lliure fent allò que ens bé de gust, deixar enrera les nostres obligacions diàries per gaudir plenament de les nostres vacances i, així, poguer carregar les piles un altre cop.

Aquest estiu, he tingut la sort d'assistir a la sortida que va organitzar ASPACE a Elx. Tot va començar el dijous 16 d'agost a l'Estació de Sants. Un dia sense importància que no era com qualsevol altre per a un grup de nois i noies que

s'esperaven amb els seus equipatges a que el ràpid EUROMED els portés cap Alacant. Dotze nois i noies amb els seus corresponents acompañants, pares, mares, maletes i més maletes, ganes de marxar d'una vegada,... tot barrejat, imagineu-vos quin nerviosisme!! L'ascensor comença a anar amunt i avall

i mica en mica es van agafant posicions a l'andana de l'estació. Per fi arriba el moment esperat: les portes del tren es tanquen i el moviment de les rodes sota els nostres peus ens indiquen que les vacances estan començant.

Al cap de deu dies, la mateixa estació ens tornarà a acollir, però aquest cop de tornada. De tornada d'uns dies plens d'emocions i inercanvi en els que dotze nois i noies i els seus acompañants s'han conegut, divertit, après,... han fet

unes vacances que esperem pugui realitzar-se cada any.

Perquè no és tant evident que sigui fàcil fer vacances, o tantmateix, per a tothom. Com ja sabem, un paràltic cerebral es troba durant el seu dia a dia amb tota una sèrie d'obstacles a superar, que no despareixen pel fet d'anar de vacances. S'ha de trobar el lloc adequat que reoneixi les condicions necessàries, el transport que ens pugui fer arribar allà on volem i, sobretot, els acompañants

(normalment voluntaris) que facin possible realitzar una sortida com aquesta. Tot i les dificultats, no obstant, aquest any ha sigut possible aquesta sortida a Elx, esperant que l'estiu vinent ens regali un altre viatge. Així, no us sembla que l'hivern pot resultar més lleuger?

Norma Ferrer

La sortida a Sau

Sóc la mare de la Mireia i vull expresar el meu agraiement a tots els monitors que han format part d'aquestes colònies. Han estat les primeres vacances preparades per ASPACE-LLAR, i com a mare espero

que no siguin les últimes. Els nostres fills són especials per nosaltres i sentim per ells una sensació de tendresa, amor i protecció que no la podem amagar. No pensem que ells, a vegades, també necessiten volar i estar amb els seus amics.

Ara us explicaré l'experiència de la Mireia en aquestes colònies:

Tot va començar quan li verm preguntar si volia anar de vacances amb l'escola i ella va respondre que si. Dies després vam assistir a una reunió on la Roser i el Chema ens van explicar tot el que feia referència a les Colònies. Tot seguit pares, nens, monitors la Roser i el Chema verm fer una xerrada on a cada nen li van presentar el seu monitor. Al finalitzar la reunió cada noi va parlar juntament amb els seus pares i corresponent monitor, fet que va ser molt positiu, tant per el nen o nena com per als pares ja que donaven a conèixer els defectes i virtuts del teu fill, com ara els fets o coses que el podien motivar, es a dir, explicar la per-

sonalitat del teu fill.

Un punt també molt positiu va ser la preparació d'aquestes vacances. La meva filla va participar a recordar tot el que s'havia d'endur. Per fi va arribar el dia de preparar la motxilla, aquest fet també va ser a casa de les dues, on ella entusiasmada anava posant tota la seva roba dins de la bossa i un cop finalitzada, la va tancar. Després van arribar el Marc i la Marta i es van quedar parats de totes les coses que s'emportava dient que com era possible, que semblava que marxes per un mes, però ella tota aixeràda va respondre que tenia de tot perquè també anirien de festa.

Aquella nit va dormir intranquil. La i a les set ja era deserta. El seu pare i germà havien de marxar a treballar però abans li van desitjar que s'ho pases molt bé, encara que el Marc li va puntualitzar que no fes cap gamberrada, però que sobre-tot disfrutes molt i que quant tornes li expliques tot el que havia fet.

Vam agafar el cotxe per dirigir-nos a Plaça Espanya on llescarien tots els seus companys molt contents. Un cop tots reunits i carregades les motxilles a la furgoneta arriba l'hora de

l'acomiadament on alguns dels nens es mostraven plorosos i alhora contents per aquesta nova experiència que els esperava.

Passats dos dies la Mireia va trucar per telèfon, cosa que m'emocionà perquè em va dir que s'ho passava molt bé (bombai). Va ser la seva descripció m'envià petons per tots nosaltres després de preguntar-me com estavem. En aquell moment era la mare més feliç del món, a partir d'aquell dia tots els de casa semblava que estiguessim de colònies i amés sabem en cada

moment quina activitat feia la Mireia amb els seus companys perquè els monitors ens havíem facilitat un programa informatiu.

La Plaça Espanya va ser de nou el punt de trobada on la Mireia ens esperava. En quant ens va veure no parava de donar bots d'alegria la seva carona expressava FELICITAT. No tinc paraules per definir els sentiments dels monitors cap a els nostres fills, només calia estar allà per entendre aquella relació tant afectuosa que havia sorgit entre ells. Em vaig sentir afortunada per poder afavorir a la meva filla en l'oportunitat de viure i disfrutar d'aquesta experiència tant maravillosa que posteriorment em va explicar la Mireia amb tot detall. Com a mare que sóc em dirigeixo a totes aquells pares perquè s'animin a inscriure als seus fils en totes aquestes activitats què es desenvolupen a les Colonies que organitza ASPACE-LLAR. Els nens ho agraeixen ja que experimenten noves sensacions d'amistat i convivència diferents a les que poden viure en l'entorn familiar.

Ja sé que m'he excedit una mica però només d'aquesta manera entendreu el meu

agraïment cap als monitors que han tingut cura dels nostres fills. Dóno les gràcies a totes aquelles persones que heu realitzat aquesta labor. GRACIES. Us estima una mare agraiada i feliç. ■

El humor de RULEX

ERES TAN TONTO QUE...

- Para comer sopa de letras necesitas un traductor.
- Tu padre te dio dinero para el almuerzo y al mediodía te lo comiste.
- Pones azúcar en la almohada para tener dulces sueños.
- Te pusiste la dentadura postiza al revés y te mordiste media cabeza.
- Te pusiste a estudiar porque al día siguiente tenías un examen de orina.
- Si participas en un concurso de estúpidos, sales segundo por estúpido.
- Te compraste un BMW 220 y para arrancarlo lo enchufaste a la pared.
- Fuiste a comprar un juego de cama y pediste las instrucciones.

RULEX

Un niño le pregunta una duda a su madre:

- Mamá, ¿es cierto que descendemos del mono?
- No lo sé, tesoro, ¡tu padre nunca me presentó a su familia!

Dos niños están discutiendo.

Uno de ellos le dice al otro, a modo de insulto:

- ¡Tu padre es un proscrito!
- El otro niño, indignado, le contesta con todas sus fuerzas:
- ¡Pues el tuyo un tigretón!

Tras una prueba de alcoholemia, el guardia civil enseña el alcoholímetro al conductor, al tiempo que dice con tono amenazador:

- ¡4,45! ¡Qué vergüenza!, ¡le parece bonito!
- El conductor, con cara de terror, se lleva las manos a la cabeza y responde:
- ¡Dios mío, las cinco menos cuarto!, ya llego tarde, ¡mí mujer me mata!

Érase una mujer tan gorda, tan gorda, que cometió un delito y tuvieron que dejarla libre porque la policía al querer rodearla, ¡les faltaba personal!

Una chica va al médico y le dice:

- ¡Doctor, doctor, que tengo complejo de fea!
- Y contesta el doctor:
- Tranquila, que no es un complejo.

TECNO-ORTESIS S.R.L. Ortopedia Artesanal desde 1924

ORTOPEDIA TECNICA

Ortesis en General
Parálisis Cerebral
Parapléjicos
Espina Bífida
Escoliosis
Poliomielitis
Plantillas Ortopédicas a Medida
Calzado a Medida y Estandar
Prótesis de Mama

AYUDAS TECNICAS

Ayudas a la Rehabilitación
Ayudas a la Deambulación
Sillas de Ruedas Estandar y a
Medida, Deportivas, Especiales P.C.
Mat. Antiescaras
Adaptaciones Ortopédicas
Muletas, Bastones, Andadores
Accesorios para el Baño
Equipamientos Especiales para Centr.

(-Alquiler de Sillas de Ruedas, Bastones, Caminadores, Camas, Grúas, etc..-)

Garantizamos el Mantenimiento de todos nuestros Artículos, Accesorios y
Especialidades. Talleres Propios

Técnico Ortopédico. Sr. Mariano Sánchez
C/Avila, nº 82 bajos (Cerca Villa Olímpica) Tel. 933 092 915 Fax. 933 001 915
www.okiedokie.com/tecnico-ortesis e-mail: tecnico-ortesis@sefes.es

ORGANIGRAF

Papelería • Mobiliario Oficina • Complementos Informática

Avinguda de Roma, 86
Tel. 93 226 26 43 - 93 226 05 52
Fax 93 226 05 52
08015 Barcelona

Avinguda Josep Tarradellas, 31
Tel. 93 430 55 56 - 93 430 48 10
Fax 93 430 48 10
08029 Barcelona

Caixa Sabadell

NECROLÒGICA

JOAN VIÑAS i BONA

La mort d'un amic sempre sobta. Però en el cas del Sr. Joan VIÑAS BONA això adquireix molt més relleu. Era un amic de tots els paràltics cerebrals i de tots els que ens dediquem professionalment a aquest afer. Es gràcies a la seva comprensió que fa 42 anys es va poder construir el primer edifici del Centre Pilot Arcàngel Sant Gabriel. Ell feia a Radio Nacional de Espanya, juntament amb el Sr. Fabregas, "el Sr. DALMAU", una campanya benèfica per donar assistència a la multiplicitat de necessitats socials que existien en aquella època. I gràcies al seu esforç radiofònic va aconseguir recaptar els diners necessaris per fer realitat el Centre.

Voldríem ressaltar dos aspectes importants de la seva persona. Sempre estava disposat a escoltar els problemes de tot hom, i ho feia amb interès i comprensió. Malgrat que ell digué el contrari no li passaven els anys. Sempre se'l veia juvenil, amb gran vitalitat i empenta.

Per ASPACE, per el Centre Pilot i per tots nosaltres ha mort un tros de la nostra història. Acompanyem el dol de la seva família, en especial al seu fill Agustí, a qui estimem com company i amic.

Personal del Centre Pilot

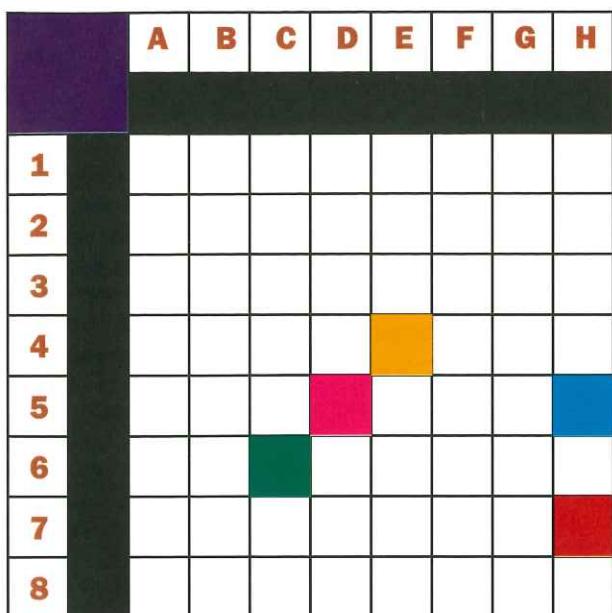
Barnataxi

SERVEI PERMANENT
LES 24 HORES

93 357 77 55

Mots Encreuats

Rosas y espinas sobre ruedas

Capítulo IV

(En los capítulos precedentes, Luis Roberto Arturo, y Cristina de los Álamos Caídos –dos “tetras” con eléctrica–, platicaron sobre los inicios de su relación y de un día de playa y de otro de cine.)

-Te presento, cariño mío, a Juan Antonio Guzmán de Antequera –dice medio encaramelado Luis a Cristina; uno de los pocos compadres de mi antiguo esplai que nunca había gozado de la contemplación de tus lindos ojos.

-Por algo será –arguye la más que escarmentada Cristina, mientras piensa que no está mal el susodicho Juan Antonio, la cara del cual le suena de algo.

-Señorita, ciertamente es un placer poder perder la mirada en la sin par belleza de estas dos luciérnagas que son sus ojos –dice Juan Antonio mientras hace un movimiento approximativo de su silla a la de Cristina.

"No cabe duda –piensa Cris–: Esta voz de gargajo atascado es inconfundible. Y se conserva tan bien como entonces, aquella noche de san Juan en que me besó. Y él, como todos, ni se acuerda."

Pero de pronto es la mirada del de la voz de tango es la que se ilumina:

-Pero si vos so...

-¿Qué me estoy perdiendo? –irrumpe energético Luis–.

-Na. Fue una cosa fugaz de una noche de verano de hace muchas hojas del calendario –apostilla indiferente Juan–.

-¿Y cuando tú, Luis, has puesto el rumbo de tu silla detrás de algunos más que abundosos bultos traseros? –interviene medio roja Cris–.

-Por favor, no se puede comparar. Yo soy un caballero.

-Sí. Sobre ruedas –dice Cris.

-De todos modos, me quedo con tus muslos, cariño.

(Continuará...)

Martí Cuixart

HORIZONTALS: 1:Entregada en cos i ànima a una cosa. - 2:Aquelles dones amb les quals s'ha d'anar més amb compte perquè són dolces i tendres. - 3: Tulipa. - 4: Sense ningú (a l'inrevés i en femení). Riu africà. - 5: Donar. Dit de certes deformacions dels ossos de l'extremitat inferior (a l'inrevés).- 6: Metall preciós. Segments rectilinis que van des el centre d'un cercle a qualsevol punt de la circumferència del cercle (a l'inrevés i plural). - 7: Fer allò (a l'inrevés i en fi). – 8:Óxid de titani (plural).

VERTICALS: A: La dona que posa data a tot. – B: Cercaran d'igualar o superar a algú. – C: Allò que se sent quan fa mal alguna part del cos o de l'espiritu. Gos. – D: Part de l'ull. Sis més un. – E: Allò que deien que ens feia créixer. Loteria. – F: Coses d'ase, diguem nicieses. – G: Portades d'un centre mèdic a un altre (sense l'essa del plural). - H: Cert cognom castellà (a l'inrevés). Consonant. Abreviatura de Sant.

Martí Cuixart

Volia prendre-m'ho tot seriosament...

D'alguna manera, d'un bon principi em vaig oferir per fer la part més lúdica de la revista, perquè també calia que tingüés quelcom de "cachondeo". Aquesta vegada, em van dir si volia fer alguna cosa més. I vaig pensar: "t'hi has de lluir, Martí." Però crec que finalment no he aconseguit deixar la part còmica de les meves altres col·laboracions, perquè...

Si parlem, per exemple, d'integració... (sí, home, aquella cosa de la qual sempre se n'ha parlat i que mai s'acaba d'assolir), no puc aguantar-me el riure perquè de seguida em ve al cap les quantitats de diners que s'hi destinen i que no es corresponen amb els resultats que s'obtenen.

Si parlem, per exemple, d'educació (sí, home, allò que hauria de servir per adquirir criteris propis), sovint també em vénen ganes de riure per les dificultats que s'hi troben. També em fa riure l'afany de molta gent que només pretenen que nosaltres sempre estiguem rient.

Si parlem, per exemple, de temps lliure (sí, home, allò que alguns tenim a punta pala), em fa riure que molts vulguin omplir el nostre temps amb activitats del seu gust. Reivindico els nostre dret a fer activitats vulgars.

Ja veieu que no em puc prendre gairebé res seriosament. Per això, m'haig de limitar a fer la part humorística de la revista.

Autocars RAVIGO, S.L.

CAIXA CATALUNYA

La Contra

ASPACE
CONNECTA'T

telèfon: 93.209. 39.62

E-mail:

connectat@asociaciondeparalisiscerebral.es

Ja fa un temps que des d'ASPACE estem treballant en un nou projecte. Es tracta del servei CONNECTAT.

Volem apropar-vos la informació que us faci falta sobre l'adaptabilitat de diferents locals o serveis de la ciutat de Barcelona. Fent aquesta tasca de recerca ens hem adonat de la quantitat de locals que hi ha que sí que estan adaptats però que no ho posava enllloc i que moltes vegades, per

por de trobar-nos que havíem fet un viatge inútil, ja no ens hi acostàvem. Per això diem que el nostre servei ens CONNECTA, ja que ens permetrà disfrutar de molts més locals i moure'ns amb més seguretat. Hem estat recollint dades sobre locals i espais relacionats amb els temes d'esports, de lleure, d'oci, d'educació, de sanitat, de recursos específics, de turisme,... així com les diferents alternatives de transport adaptat que ens poden acostar fins allà.

D'aquesta manera, quan estigueu pensant d'anar al cinema, podreu consultar-nos quins dels cinemes als que voleu anar a veure la pel·lícula que heu triat estan adaptats, per a quantes cadires de rodes estan pensats... i amb quin autobus hi podeu arribar des de casa vostra.

Si esteu pensant de fer un sopar amb els de la feina, abans de triar un lloc,

podeu consultar el nostre llistat de restaurants adaptats i veure de passada si hi ha places d'aparcament reservades per a persones amb disminució, o si us resulta més pràctic agafar el transport públic. I quan arriben les vacances... quin plaer ens dóna fer una escapadeta cap a algun indret... doncs si vols ens pots trucar per preguntar informació d'adaptabilitat de les places d'hotels, de companyies de transport que facin aquell recorregut, o de cases de lloguer de cotxes adaptats amb o sense conductor.

Si voleu CONNECTAR-vos amb nosaltres ho podeu fer trucant-nos per telèfon, o enviaint-nos un e-mail, consultant la nostra pàgina web, o fins i tot venint personalment a consultar la nostra documentació o a demanar-nos la informació.

Servei Aspace Connecta't

**Posa't en contace amb nosaltres a l'adreça de
correu electrònic o truca'ns.**

connexio@asociaciondeparalisiscerebral.es

TALLERS A. GALOFRÉ
SERVEI OFICIAL PEUGEOT

Mecànica - Xapa - Electricitat - Ventes Vehicles Nous
Ampli Mercat Vehicle d'Ocasión - Assegurances - Accesoris

Taller: Cardener, 11 • Tel. 93 284 26 94
Ventas: La Granja, 25 • Tel. 93 218 53 37

Descompte Especial als amics i Associats de:

CONNEXIÓ ASPACE

Reparem totes les marques

PARA DISFRUTAR DEL AUTOMÓVIL

**Servei Català de la Sàlt
Departament d'Ensenyament
Departament de Benestar Social
Departament de Treball
Departament de Cultura**

Generalitat de Catalunya